

KAPITOLA PRVNÍ

Extra ministr

Pomalou se blížila půlnoc, ministerský předseda seděl ve své pracovně sám a četl rozvleklé vnitřní sdělení, jež mu proploovalo mozkem, aniž by v něm zanechávalo sebemenší smysluplnou stopu. Čekal na telefonát prezidenta jisté vzdálené země, netrpělivě přemítal, kdy ten zatracený chlap konečně zavolá, a úporně se snažil potlačit nepříjemné vzpomínky na vleklý, únavný a obtížný týden. Na nic jiného už mu v hlavě prakticky nezbývalo místo. Čím víc se pokoušel soustředit na text, který držel v ruce, tím zřetelněji viděl triumfálně se usmívající obličej jednoho ze svých politických oponentů. Konkrétně šlo o oponenta, který právě toho dne vystoupil ve zprávách, nejen aby vypočítal všechny ty hrůzy, k nimž v uplynulém týdnu došlo (jako by snad bylo nutné je někomu připomínat), ale také aby vysvětlil, že za všechny, od první do poslední, nese odpovědnost vláda.

Ministerskému předsedovi stačilo jen pomyslet na přednesená obvinění, aby mu stoupl krevní tlak, protože šlo o obvinění veskrze nespravedlivá a nepravdivá. Jak u všech všudy

měla asi jeho vláda zabránit zřícení toho mostu? Bylo nestydaté pokoušet se lidem namluvit, že se na mosty nevydává dost peněz. Ten most sloužil necelých deset let a ani nejlepší odborníci nedokázali vysvětlit, jak je možné, že se rozlomil na dva kusy, takže se z něj tucet aut zřítíl dolů do hluboké řeky. A jak se vůbec někdo opovažoval naznačit, že za ty dvě odporné a v médiích věčně omílané vraždy může nedostatek policistů? Nebo že měla vláda jaksi předvídat ten nečekaný hurikán v jihozápadní Anglii, který si vyžádal tolik obětí na životech a takové hmotné škody? A byla to snad *jeho* chyba, že jeden ze služebně mladších ministrů, Herbert Chorley, se zrovna tento týden tak podivně rozhodl trávit od nynějška mnohem víc času v rodinném kruhu?

„Celou zemi zachvátila pochmurná nálada,“ učinil závěr jeho oponent a jen stěží dokázal zakrýt jasný úsměšek.

A měl bohužel stoprocentně pravdu. Ministerský předseda to sám také cítil – lidé skutečně působili sklíčeněji než obvykle. Dokonce i počasí bylo depresivní; všechny ty lezavě chladné mlhy uprostřed července... to by přece nemělo být, to není normální...

Otočil na druhou stránku sdělení, a když zjistil, jak je ještě dlouhé, vzdal se snahy je dočíst. Protáhl si ruce nad hlavou a posmutněle se rozhlédl po pracovně. Byla to útulná místnost s krásným mramorovým krbem ve stěně proti vysokým vysunovacím oknům, nyní pevně zavřeným kvůli neobvyklému venkovnímu chladu. Ministerský předseda se nepatrně otrásl, vstal, přešel k oknu a zahleděl se do řídké mlhy tlačící se ke sklu. A právě v tom okamžiku, když stál otočen k místnosti zády, se za ním ozvalo decentní odkašlání.

Ztuhl a nehybně hleděl do očí vlastnímu vyděšenému výrazu v tmavém skle. To odkašlání poznal, neslyšel je poprvé. Velice pomalu se otočil a podíval se do prázdné pracovny.

„Prosím?“ řekl a snažil se, aby to vyznělo odhodlaněji, než se sám cítil.

Na kratičkou chvíli zadoufal v nemožné: že mu nikdo neodpoví. Okamžitě se však ozval zřetelný a rozhodný hlas, který působil dojmem, že předcítá předem připravené prohlášení. Vycházel – jak ministerský předseda věděl hned po tom prvním zakašlání – z úst drobného mužika s žabím obličejem a dlouhou stříbrnou parukou, který byl vyobrazen na malé špinavé olejomalbě visící ve vzdáleném koutě místnosti.

„Zpráva pro mudlovského ministerského předsedu. Je nezbytně nutné, abychom se sešli. Odpovězte prosím obratem. S úctou Popletal.“ Mužik na obraze se na ministerského předsedu tázavě zadíval.

„Ehm,“ zabručel ministerský předseda. „Poslyšte... tohle pro mne není právě nejvhodnější chvíle... Čekám totiž zrovna telefon... od prezidenta –“

„To lze přeorganizovat,“ ujistil ho bez váhání portrét.

Naděje v srdci ministerského předsedy pohasla. Přesně toho se obával.

„Mně ale doopravdy dost záleží na tom, abych si promluvil –“

„Zařídíme to tak, že vám dnes pan prezident zapomene zavolat. Ozve se vám až zítra večer,“ slíbil mužik. „Buďte tak laskav a odpovězte panu Popletalovi ihned.“

„Já... no... tak dobrá,“ slabě povzdechl ministerský předseda. „Ano, ať Popletal přijde.“

Spěšně se vrátil ke stolu a cestou si narovnal kravatu. Jen co se posadil do křesla a nasadil výraz, o němž doufal, že bude působit uvolněně a neohroženě, rozzářily se na prázdném roštu pod mramorovou krbovou římsovou jasně zelené plameny. Pokoušel se ani mrknutím nedat najevo překvape-

ní či nervozitu a sledoval, jak se v plamenech objevuje tělnatý muž a točí se kolem dokola jako káča. Po několika vteřinách vylezl, z rukávů dlouhého úzce proužkovaného pláště si na poměrně zachovalý starožitný koberec setřásal popel a v ruce svíral citronově zelenou buřinku.

„Á... pan ministerský předseda,“ pozdravil Kornelius Popletal a vykročil kupředu s nataženou rukou. „Moc rád vás zase vidím.“

Chtěl-li být ministerský předseda upřímný, opravdu mu nemohl jeho zdvořilost oplatit, proto raději zachoval mlčení. Ani trochu ho netěšilo, že Popletalovi vidí. Jeho příležitostné návštěvy mu samy o sobě nejen vysloveně drásaly nervy, ale navíc bývaly předzvěstí velice špatných zpráv. Kromě toho tentokrát Popletal vypadal více než zničeně. Byl hubenější, plešatější a bledší a jeho obličej působil ztrhaně. Podobný výraz už ministerský předseda viděl ve tváři nejednoho politika a nikdy to nevěstilo nic dobrého.

„Co pro vás mohu udělat?“ otázal se, krátce potřásl Popletalovi rukou a ukázal na nejnepohodlnější křeslo před svým stolem.

„Sám nevím, odkud bych měl začít,“ zahučel Popletal, přitáhl si křeslo blíž, posadil se a zelenou buřinku si položil na kolena. „To byl ale týden, hrůza...“

„Také jste měl mizerný týden, co?“ poznamenal ministerský předseda koženě a snažil se dát svým tónem najevo, že má dost vlastních starostí a nepotřebuje, aby k nim Popletal přidával ještě ty své.

„Ano, samozřejmě,“ přitakal Popletal, unaveným gestem si promnul oči a mrzoutsky po ministerském předsedovi pošilhával. „Měl jsem stejně mizerný týden jako vy, pane ministerský předsedo. Ten most v Brockdale... vraždy Bonesové a Vanceové... a o té spoušti na jihozápadě raději ani nemluvíme...“

„Vy – totiž vaši – chci říct, vaši lidé snad měli – měli snad s tím vším... něco společného?“

Popletal po ministerském předsedovi střelil nevlídným pohledem.

„Samozřejmě že měli,“ zavrčel. „Předpokládám, že vám došlo, co se děje?“

„No,“ zaváhal ministerský předseda.

Přesně tohle Popletalovo chování bylo důvodem, proč mu jeho návštěvy tak lezly na nervy. Byl přece koneckonců ministerským předsedou a nijak se mu nezamlouvalo, když si připadal jako nevědomý záček. Jenže právě tak tomu bylo už od prvního setkání s Popletaem, k němuž došlo hned ten večer, kdy byl do své funkce zvolen. Pamatoval si na to, jako by to bylo včera, a věděl, že ho tahle vzpomínka bude pronásledovat až do smrti.

Stál tehdy sám právě v této pracovně a v duchu si vychutnával triumf, jehož dosáhl po tolika letech toužebných snů a plánování, když za sebou přesně jako dnes večer zaslechl zakašláni. Otočil se a zjistil, že na něj mluví portrét toho malého ošklivce a oznamuje mu, že se ho chystá navštívit a představit se mu ministr kouzel.

Nejprve se přirozeně domníval, že se kvůli dlouhé předvolební kampani a stresu při samotných volbách zbláznil. Při pohledu na mluvící portrét se ho zmocnila nevýslovná hrůza, která se ovšem vůbec nedala srovnat s tím, co cítil, když onen ohlášený čaroděj vyskočil z krbu a potřásl mu rukou. Nezmohl se na jediné slovo, když mu Popletal vlídně vysvětloval, že na celém světě dosud v utajení žijí čarodějky a kouzelníci. Zároveň ho také ujistil, že si s nimi nemusí lámat hlavu, protože ministerstvo kouzel se hlásí k zodpovědnosti za celé kouzelnické společenství a stará se i o to, aby nekouzelnické obyvatelstvo o jeho existenci nemělo ani tušení. Je

to, jak Popletal poznamenal, obtížná práce, která zahrnuje všechno možné od vyhlášení pravidel zodpovědného používání košťat až po opatření proti přemnožení draků (ministrský předseda si vzpomněl, že se při těchto slovech musel chytit stolu, aby se mu nepodlomily nohy). Když Popletal domluvil, otcovsky poklepal zkoprnělého ministerského předsedu po rameni.

„Nedělejte si starosti,“ utěšoval ho, „nejspíš už mě v životě neuvidíte. Budu vás obtěžovat jedine v případě, že se na naší straně bude dít něco doopravdy vážného, něco, co by mohlo nějakým způsobem postihnout i mudly... Tedy, měl bych říct nekouzelnické obyvatelstvo. Jinak se řídíme zásadou žít a nechat žít. A musím říct, že vy se s tím vyrovnáváte mnohem lépe než váš předchůdce. Ten se mě pokoušel vyhodit z okna, protože mě považoval za špatný vtíp opozice.“

Po tomto sdělení ministerský předseda konečně našel hlas.

„Takže... takže to *není* žádný vtíp?“

To byla jeho poslední zoufalá naděje.

„Ne,“ ujistil ho jemně Popletal. „Ne, obávám se, že není. Podívejte se.“

A proměnil čajový šálek ministerského předsedy v exotickou ještěrku.

„Ale...“ zaprotestoval užaslý ministerský předseda a jen zíral, jak teď čajový šálek přežvykuje roh papíru s jeho chystaným projevem, „ale proč... jaktože mi nikdo neřekl...?“

„Ministr či ministryně kouzel se ukazují pouze právě jmenovanému mudlovskému ministerskému předsedovi,“ vysvětlil Popletal a zastrčil si hůlku do saka. „Považujeme za nejlepší zachovávat utajení.“

„V tom případě ovšem,“ vyhrkl ministerský předseda, „proč mě nevaroval někdo z mých předchůdců?“

Této otázce se Popletal nepokrytě zasmál.